

Jurnal de războiu... Cu cine?

Mai 23, 2011 - Luni

05.00 Sună alarma de la telefon. Printr-un miracol, am apucat vreo 5 ore de somn. De regulă, nu-mi iese...

Am o săptămână grea în față.

Suntem cu legea cheltuielilor de personal în bloc-start. Până acum, n-am reușit să facem ceva, greu cu cvorum-ul în Parlament în timpul alegerilor la PDL.

Miercuri mergem la Brașov la meci. Dinamo - Steaua, finala Cupei României. Eu sunt rapidist, promit să țin cu arbitrul...

Vineri am Adunare Generală la Liga Navală, la 20.55 bilet de avion spre Oradea la întâlnirea prefectilor. Lunea viitoare plec în Ungaria să vedem licee de ordine publică. Ne-ar trebui și acasă... Week-end-ul următor nu-mi văd nevasta, o s-o chem la București. Copilu' peste 2 săptămâni... mai bine, învață pentru examen.

Îmi fac recapitularea în minte, îmi place. Abia aștept să ajung la muncă.

05.27 Plec din casă. Merg relativ repede. Mi-am lăsat costumul la minister, mă îmbrac acolo. Pe drum văd niște mașini de la noi, Poliție de Frontieră, Jandarmi...

05.53 Mă sună Adriana. "Ai plecat, că n-am auzit ușa...?", "Da, am plecat pe blat...", "Bine că ești tu deștept. Vezi cum mergi. Pa", "Pa".

06.07 Adriana. Iar. Ce-o mai fi? "Laurențiu, au intrat mascații peste mine... Au spart poarta...". Mă gândesc... or fi greșit adresa. Dă-mi-l pe șef... "Alo, sunt comisar nu știu cum, avem mandat de percheziție"... Ei, da... "Dacă vrei să participi"... Mă apucă brusc dorința de a participa... Întorc, pun pe drum spre casă. Eram dincolo de Medgidia, nu vrei să știți cum am condus aști 50 - 60 km... Pe drum îl sun pe ministru. Știa că-i o acțiune cu frontiera, nu știa de mine.

Acasă, lume multă, mascați, băieți tineri. Intru, Adriana pe canapea, terminată, plânsă, speriată. Câinele printre picioarele tuturor. Șeful, cu barbă... plin de importanță, încântat vădit de rolul pe care-l juca... Am început urmărirea penală, avem mandat de aducere... Hai, lasă-mă, îmi vine să-i spun, dar nu-i spun. Cam deodată nu mai cred că-i glumă. E pe bune.

Și începem să ne organizăm: ei cu percheziția, eu cu telefoanele, eu să sun în stânga și-n dreapta. Adrianei i se trasează o misiune rapid, așa, ca să nu rămânem fără ușă în București, eu pontând 2 percheziții din cele 50 declamate la TV... Bravo mie. Adriana pleacă.

În fine. Sun la minister să vină să-mi ia mașina, eu fiind reținut cu puțină treabă. Adriana sună, că ce se întâmplă... Se întâmplă o percheziție. De ce? Nu știu. Îi spun că-mi dau demisia. Că de ce nu mai aștept... Ce să aștept... Gata, nu are rost. Am devenit istorie. O istorie urâtă.

Percheziția curge... Au căutat prin toate chitanțele posibile, agende, orice notă scrisă, orice. Laptop-ul Adrianei, Mac-ul mare din birou... La filme nu se uită... Asta-i bine, cinefilii îi făceam.

Adriana reușește să ajungă în București. Acolo, altă poveste... Martori din bloc, 2 vecini de la parter... Ne-am făcut de rahat și acolo... Deocamdată numai la asta mă gândesc...

12.50 Se cam termină. La apartamentul din București s-a terminat. De aici au luat vreo 9 colete, saci și plicuri.... De la București au luat circa 2 pagini de A4... pe una, remarcată cu mare competență de unul dintre performerii percheziției, era numărul lui Ali Aidin, un coleg de liceu care se ocupă cu întâlnirea de 25 de ani... De la Eforie, cu toate televiziunile la poartă, a trebuit să arate că lucrează... Și au arătat. Fețe competente, dure, de oameni preocupați. Prea ocupați...

Plecăm spre București. În trombă. Cu un A4. Are și aer condiționat. Fac o evaluare rapidă... A4, relativ nou, poliția de frontieră, dotare pe facilitatea Schengen...

Pe drum, vorbesc la telefon. Încă mai cred că e o farsă... Le spun și celor din mașină: fraților, dacă e o glumă, vă omor cu mâna mea...

15.40 Ajungem la București. Cald, presă, intrăm la DNA. Nu știam unde e... cineva îmi face și-un reproș discret, cum adică, nu știam unde e DNA-ul... Bun, în sala în care intru, primesc primul bobârnac... hai, stai jos, că aici nu ești secretar de stat... Nici în altă parte nu sunt, mă gândesc, dar tac din gură.

După vreo 3 ore intru la procuror, văd despre ce-i vorba, îi explic ce și cum. Pare că înțelege. După alte câteva ore, văd că n-a înțeles. Sunt reținut 24 de ore, începând cu 23.10...

Mai 24, 2011

În drum spre arest, mă pricopsesc și cu o pereche de cătușe. Nu-mi vine să cred. Ne strâng pe toți în dube, ajungem la arest. Vizita medicală, tensiune 14/9... Mare aia mică. Aveți dreptate, e mare.

După 4 ajung în celulă... pe cameră, cum se spune. Asta după ce stau 5 - 10 minute într-un spațiu decupat din misterele Parisului... Camera pare okay. De fapt, chiar e. Televizor, o bucată de mocheta pe jos, nu miroase rău, chiuveța și toaleta turcească sunt după o perdea. Eu am intrat încrezut pe teren, m-am prezentat cu ce-am avut pe mine... fără periuță de dinți, pastă, ciorapi... ceilalți nu erau chiar așa de fără resurse... Cad fărâmat, un pat de jos. Cearceaf, pernă.

06.00 Primul apel în calitate de arestat. Trăiesc o domnie a momentelor inedite în viața mea... Dubă, cătușe...

15.00 Mergem la Curtea Supremă. Sediul frumos, vechi... Eu, în cătușe... Prima oară mi-a crăpat obrazul de rușine. Acum... Presa se-nghesuie.

Îmi vine rândul, vorbesc aproape o oră. Procurorul joacă teatru, el nu pune întrebări, el interpretează.... Dacă situația n-ar fi așa de gravă, m-ar umfla râsul... Timpul zboară... Se face 23.10 și noi tot în ședință... Ne eliberează unul câte unul... Adriana e lângă mine, vorbesc cu copilu' la telefon. Are banchetul de absolvire... Simt cum îi dau lacrimile. Am înțeles că a fost batjocorită la școală. Ea nu spune, dar am aflat. Copiii sunt cruzi.

Mai 25, 2011

03.00 Îmi trimit nevasta acasă. Vreau să aud toate depozițiile, ce spune unul, altul... Aud. Ce-oî căuta eu aici nu știu...

06.00 Am ultimul cuvânt, plec acasă, pe jos, că stăm aproape... Zăpăcit, greșesc drumul... ajung tot la Curtea Supremă, cred că mă trăgea așa... Ajung acasă, fac o baie, sunt împuțit. Cred că apuc să și dorm vreo juma de oră, cu Adriana păzindu-mă, cu ochii în gol.

08.15 Ne sună de la Curtea Supremă. Hai, că se apropie de final. Plec. Taxi. Iese o cocoană și ne anunță că suntem oaspeții statului 29 de zile. Îi dau Adrianei mesaj pe berry, sms ministrului, o sun pe mama. "Mamă, n-am făcut nimic rău... Laurențiu, eu știu ce copil am crescut..." Mi-ar da lacrimile, dar nu-mi dă mâna...

14.00 Înapoi la baracă... Până pe 22 iunie, că n-am iluzii la recurs. Cel puțin până pe 22 iunie. Îmi vine-n minte un citat din Herman Wouk... Mi se aplică la greu... "I didn't volunteer to be born, I've got drafted..."

Iunie 2, 2011

Arestul poliției

"Băi, Laurențiu, la Claudia-n cameră e una care te cunoaște, cică a fost în liceu cu tine..." zice Uzi, de la geam, unde stă de bârfă cu viitoarea soție, închisă și ea, cu un etaj mai sus. "Ce vorbești, măi? La ce liceu?"... 6, zice Uzi... "Eu n-am făcut la 6, măi... Zic, nu se poate"... Uzi: zice ca are 45 de ani, o cheamă Antoanela și a fost colegă cu un văr de-al tău. Antoanela și mai cum, întreb eu, și-mi spun în gând - Maței. Maței, și ecoul lui Uzi... "Așa e, bărbate..." Antoanela. Toni. Și mă proiectez cu 30 de ani în urmă... Aveam un vecin de bloc, Cristi, cu care mă înțelegeam bine. Spunea că suntem veri. Nu eram. Cu 2 ani mai mare fiind, tovărășia lui și a colegilor lui era mai interesantă decât a colegilor mei... Poate și din cauza fetei ăștea. O față interesantă, de tătăroaică, ochi frumoși, fundul cam...robust, dar nu cred că puteam să adorm în perioada aia altcumva decât cu gândul la sânii ei... La ce te poți gândi la 14 - 15 ani...

Am făcut un Revelion împreună și câteva chindii, cum spuneam noi, în Constanța pe atunci. Modern Talking, Nena, Bananarama, care mai era...? Sufragerii întunecate, veioze chioare prin colțuri, să nu fie chiar măcel, blues-uri lungi și îmbrățișări dureroase pentru băieți... asta îmi aduc aminte. Bine îmi aduc aminte.

Iar lumea nu era atât de rea. Parcă ne mulțumeam cu mai puțin. Parcă ne bucuram și de lucrurile mărunte. Iar timpul a trecut.

Cristi, "văru", a intrat la TCM la Iași, în 1984. După un an de armată, a plecat la facultate de unde a venit cu accent + una bucată moldoveancă, fată adevărată care l-a băgat în dictatură direct de la început. S-a angajat la platforme, muncește și acum acolo. Ta-su zice că o duc foarte bine. Numai el i-a mai rămas, doamna O, Bombonica pentru apropiați, a murit cu zile, chiar de ziua lui fii-su, acum vreo 4 - 5 ani. Apartamentul cu care eram vecini s-a vândut.

Și noi ne-am mutat... Eu am vânturat lumea, am ajuns comandant de navă, director de port, parlamentar, secretar general la interne și acum pușcăriaș, coleg peste câțiva pereți cu Toni, vecina de cameră a Claudiei, viitoarea soție a lui Uzi, colegul meu de cameră, arestat pentru jaf armat. Păi nu-ți vine s-o iei razna?

PS. Toni, fata generatoare de neliniști nocturne, acuzată de trafic de persoane, a fost eliberată după 24 de ore. Eu, pentru nimic, stau "pe cameră". 17 DemiSol... Centrul de Rețineră și Arest Preventiv București. Fix.

Iunie 10, 2011
Tot în arest...

Copilul meu Alexandra,

Îmi cer scuze pentru rușinea pe care trebuie s-o înduri cu un tată la pușcărie.

Vreau sa fii convinsă că tatăl tău n-are de ce să-i fie rușine.

Am nimerit în ciorba asta și nu știu când o să ies.

Cert este că-mi pare rău; orbit de carieră, am văduvit de prezența mea persoanele pe care le iubesc cel mai mult: pe tine, Adriana, pe mama.

Crede-mă, nu merită. Poziția la MAI a fost prea sus, probabil. Dacă e ceva ce am învățat în perioada asta, în gaura asta în care stau închis, este cât de importantă ești tu, restul familiei, Adriana, față de marile mele realizari de la minister... 14 - 15 ore de muncă zilnic, nervi, stres... pentru ce?

Pentru recompensa de-a sta departe de voi.

N-o să se mai întâmple.

Mă mândresc peste tot cu poza ta. N-am reușit să citesc, măcar o dată, rândurile pe care mi le-ai scris, fără să plâng.

Azi e ziua Adrianei și uite ce cadou i-am făcut - un soț în pușcărie.

În fine... Copilul meu, îți doresc să ai toată bafta din lume la examen, să-l iei, pentru tine, cu cele mai mulțumitoare note. Eu sunt extrem de fericit că exiști oricum și mă bucur pentru ambiția ta, pentru determinarea ta și gândul la tine mă face mai puternic.

Tatăl tău care te iubește foarte foarte mult.

Alexandra

Sunt așa de multe lucruri pe care vreau să ți le zic... Nici nu cred că o să reușesc să ți le scriu aici pe toate.

În primul rând, nici în visele mele cele mai negre nu îmi imaginam că tu poți fi acuzat și arestat pentru 29 de zile... De fapt, cred că nimeni nu-și imagina asta. 10 minute dacă vorbește cineva cu tine își dă seama că acuzațiile care ți se aduc sunt așa... de umplutură. Pot să te

asigur că nu mi-a fost, nu-mi este și nu-mi va fi niciodată rușine cu tine, pentru că mă aflu printre persoanele care te cunosc foarte bine și își dau seama că nu ai nicio legătură. (...)

După această experiență, vei putea să te axezi mai mult pe ceea ce ai învățat și ceea ce-ți place: vapoare, port, mare, ligă... că doar ești băiatul lui Scumpi, nu?

În al doilea rând, sper că ești conștient că pe 23 vei fi un om liber și că prezența ta la completarea fișelor de înscriere la liceu este obligatorie. (...)

Este adevărat, toți suferim, mai ales tu, dar știi ce este foarte important? Faptul că după 23 vei fi liber. Va urma o scurtă perioadă de retragere dar nu o să fie o tragedie. Asta este... și oamenilor puternici li se dă câte o palmă, din când în când, ca să li se verifice rezistența...(...)

Îți promit că voi fi mereu lângă tine și dacă ai nevoie de ceva, sunt aici. Poate să-mi spună procurorul că ai un caracter moral dezamăgitor, pe mine nu mă interesează, pentru că eu știu ce caracter ai... și acesta este singurul lucru care contează.

Sunt sigură că valuri de lacrimi îți curg pe față... Stai liniștit că la mine este și mai greu, eu și scriu, tu doar citești... Vom aduna toate scrisorile și memoriile scrise de tine și le vom reciti râzând de ce ni s-a întâmplat, dar cu o lecție de viață acumulată de pe urma acestei experiențe.